

בצדקה, וכל זה נרמזו בתיבת מלכ"ה, שיקבלו עליהם ישראל, עול מלך מלכי המלכים הקב"ה, ובוה נזכה לביאת בן דוד בב"א.

ואתחנן

קיי"ח פסוקים, עזיא"ל סימן.

ויש לומר הרמז בזה, דבפרשתינו (דברים ה' ו') חזר ונשנה, פרשת עשרת הדברות, שמתחיל באנכי ה' אלוקיך, ופסוק שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד (דברים ו' ד') וזה ביאור על קרא אנכי ה' אלקיך כמבואר ברמב"ן שם, והיינו, שחייב כל אדם להאמין שיש לעולם אלו' אחד שהמציא כל הנמצא, ומכחו וחפצו היה כל מה שהוא ושהי' ושיהי' לעדי עד כמבואר בספר החינוך מצוה כ"ה, ולא יאמר כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה וכו' (דברים ח' י"ז), ולזה הסימן בסוף הפרשה, "עזי-אל", היינו, שצריך כל אחד לחשוב בעצמו, הכח שלי בא מה-א-ל, ולא מאתי יצאו הדברים.

ובדרך זה יש לפרש מה שכתוב בתחלת הפרשה (דברים ד', א') ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים וכו', ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתם ובינתכם לענין העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה, וצ"ב החכמה במה ששומר את כל החקים האלה, וכבר נתקשו בזה המפרשים הרבינו בחיי והמלבי"ם ועוד, ועפ"י הנ"ל י"ל, דע"י שמירת החקים מראין בזה שמייחס הכל להשי"ת והוא לבדו הוא, ומקיימין מצותיו אע"פ שאין אנו מבינין טעמן, ועי"ז מקבל עליו מלכותו יתברך קבלה שלימה, וכל הבא עליו הוא מקבל באהבה, והנהגה כזאת חכמה יקרא.

(ב) יש לומר ביאור, בסימן הפרשה, עזיא-ל, דבא לרמז על עשרת הדברות הכתובים בפרשתינו כנ"ל, ובהקדם דברי הגמרא זבחים דף קט"ז ע"א, אמר

להם חמדה טובא יש לו בית גנזיו שהיתה גנוזה אצלו תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם וביקש ליתנה לבניו שנאמר (תהלים כ"ט, י"א) ה' עוז לעזמו יתן, ופרש"י ד"ה עוז, התורה היא מעוזן של ישראל ע"כ, וכ"ה בשמות רבה (כ"ז ד'), וזה הסימן בסוף פרשתן, עזיא"ל, היינו העוז שלי-של עם ישראל- דהוא התורה- תורה שבכתב ותורה שבע"פ, הכלולין בעשרת הדברות כדאיתא ברש"י (שמות כ"ד, י"ב) בשם רב סעדי' גאון, את הכל, קבלנו מא-ל ב"ה.